

အောင်မြင်
မဂ္ဂဇင်း

မြပုလဲခင်

အဆုံးစွန်ထိ

"ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်တယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ အကျိုးပေးမြန်ပုံများ တလွန်ဘဝအထိတောင် မစောင့်နိုင်ဘူး၊ လက်ငင်းဘဝများကို ချက်ချင်း လည်တော့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ...စကားကို တရားလက်လွှတ်မပြောပါနဲ့ သမီး စကားနောက်တရားပါ အစစအရာရာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြောဆို နေထိုင်ကျင့်ကြံပါသမီးရယ်" ဟူသော အမေ့အသံသည် ကျွန်မနားသို့ ကပ်ပြောနေသယောင် ခံစားနေရသည်။ ။

တကယ်ဆို ထိုစကားသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာက စကားသာဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ထိုစကား၏ ဒဌအကျိုးကို ကိုယ်တိုင် သိမြင်ခံစားနားလည်လိုက်ချိန်၌ ကျွန်မဆင်ခြင်လိုက်နိုင်သည်။ ။

သို့သော် ထိုဆင်ခြင်မှုသည် ဦးနှောက်ဟူသော အသိတရားကသာ ထိရောက်စေသည် ဖြစ်၍ ကာယကံ ဝစီကံတို့ ကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့သည် မှန်သော်လည်း မနောက်၌ မူကား နှလုံးသားပျက်သုဉ်းသည်းကြွေ လုမတတ် ခံစားနေရကြောင်းကို ကျွန်မမှ တစ်ပါး မည်သူမျှ နားလည်ခံစားနိုင်စွမ်းရှိကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ ...။

"အချစ်" ဟူသော စကားလုံး၏ နောက်ကွယ်၌ ကပ်ညှိပါလာတတ်သော အနက်အဓိပ္ပာယ်များ အနက် ကျွန်မနှလုံးသားကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နေရာယူသွားသည် မှာ "အဆုံးစွန်ထိချစ်ခြင်း"ပါ။ ။

ဟုတ်ပါသည်။ ။

ကျွန်မ "နောင်" ကို အတိုင်းအတာမရှိ အဆုံးစွန်အထိချစ်ခြင်းကြော

င့် ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးသည် ...

ရှင်လွန်း

အခန်း (၁)

အစက.. ချစ်ခြင်း၏ အင်အားကြီးမားမှုကို ကျွန်မ မယုံကြည်ခဲ့၊ ပျက်
ရယ်ပြုနိုင်ခဲ့သည်။ ။

ယခုတော့...

အချစ်က ကျွန်မကို ပျက်ရယ်ပြုနေလေပြီ။

"အချစ်ဆိုတာ ကစားစရာတစ်ခုလို ကစားနေလို့ရတဲ့ အရာလေး
ပါကွာ" ဟု သူငယ်ချင်းများအား ဘာမထီမျက်နှာပေး နှင့် ကျွန်မပြောခဲ့
ဖူးသည်။ ။ ယခုမှ ပြန်တွေးကြည့်တော့ ထိုမျက်နှာထားသည် လည်း
ကောင်း၊ ထိုစကားသည် လည်းကောင်း.. အင်မတန် ရွံ့မုန်းဖွယ်၊ အမြင်
ကတ်ဖွယ်၊ သူများ တွေ ဖနောင့်နှင့် ထပေါက်ချင်လောက်ဖွယ်ကောင်း
သော စကားနှင့် အမူအရာပါလားဟု ကျွန်မသဘောပေါက်လိုက်သည်။ ။

ဒါကလည်း နှစ်တုန်းကပဲလေဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ဖြေသိမ့်တွေးလေးတွေးကာ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ ။

တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာထိုင်နေသော ကျွန်မနားကို "နော
င်" ရောက်မ လာလောက်အောင်ကို အလုပ်များ နေရှာသည်။ ။
ကိစ္စမရှိပါဘူး...။

"နောင်ရဲ့ နှစ်(၂၀)မြောက်မွေးနေ့မှာ မမရှိနေရင် ပြည့်စုံသွားပြီ" ဟု ပြောပြီး နေရာချပေးကာ "ဖေဖေဌာနကလူကြီးလာမှာ မို့လို့ ခဏလေးမျက်နှာသွားပြပေးမှ ဖြစ်မှာ မမ၊ ခဏလေး ခဏလေး" ဟု ပြောပြီး လူအုပ်ကြားထဲပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ "နောင်"ကိုမျှော်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ။

ကြည့်စမ်း....သိပ်အလိုက်သိတဲ့ "နောင်"...။

ကျွန်မသိပ်ကြိုက်တဲ့ တရုတ်စကားပန်းပင်အောက်က စားပွဲလေးမှ ကျွန်မကို နေရာချထားပေးသွားတာပါလား။

နှင်းဆီဖြူလေးတစ်ခက် ထိုးထားတဲ့ ပန်းအိုးလေးသာရှိတဲ့ စားပွဲ၊ ကျန်စားပွဲမှာ နှင်းဆီအနီ၊ ပန်းရောင်တို့ ကိုသာ ထိုးထားတာ တွေ့ရသည် ။ ဒါဆို အဖြူရောင်နှင်းဆီက ကျွန်မအတွက် သက်သက်အထူးစပါယ်ရှယ်ပေါ့။

ရင်ဝယ်တစ်သိမ့်သိမ့်လှုပ်ရှားလာသည် ။ "နောင်"ကျွန်မကိုချစ်သော အချစ်က ကျွန်မက နောင်ကိုချစ်သော အချစ်ထက်မပိုနိုင်သော်လည်း သာမန်အချစ်လောက်တော့ မဟုတ်ဟု .. ကျွန်မယုံကြည်လာမိသည် ။

ရောင်စုံမီးရောင်လေးတွေနဲ့ ရောင်စုံမိုးပျံ့ပူဖောင်းကလေးတွေ၊ ရောင်စုံပန်းစက္ကူလေးတွေနဲ့ အလှဆင်ထားတဲ့ .. အခမ်းအနားမှာ လှလိုက်တဲ့ ရောင်စုံမလေးတွေ၊ နောင်သူငယ်ချင်းမလေးတွေ၊ အရွယ်ညီ၊ အလှညီ၊ ဂုဏ်ဒြပ်တွေ ဖြစ်ကြမှ ပါဟူသော အသိတရားဝင်လာတော့ ရင်ဝယ်နာကျင်မှုလေး ကပ်ငြိလာသည် ။

တက်ကြွလန်းဆန်းနေသောအရွယ်၊ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်မှုမထား၊ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ လောကကို စိန်ခေါ်နေတတ်တဲ့ အရွယ်ဆိုတော့ သူတို့ကလေးတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုက လေအနော့မှာ ဆော့ကစားကာ ကျယ်ပြန့်

သော ကောင်းကင်ကျယ်ကြီးဆီသို့ တစ်ဟု န်ထိုး လွင့်ပြန်သော မိုးပျံပူ
ဖောင်းကလေးတွေနဲ့ အပြိုင်နင်လားငါလား ရှိနေကြသည်။ ။

ခေတ်ပေါ်တေးဂီတသံတို့ က နားထဲ ဝင်တစ်ချက်၊ မဝင်တစ်ချက်။
ရောင်စုံမလေးတွေအကြားမှာ တစ်ချီတစ်ချီ ပေါ်လာတဲ့ နောင်ကို လှမ်း
ငေးမျှော်ရင်း သည်းခံစိတ်ကို မွေးမြူနေရသည်။ ။

ကျွန်မအရွယ်၊ ကျွန်မထက်ပိုကြီးသော ကျွန်မမိခင်အရွယ်များက
တော့ နန်းတော်တမျှ ည ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးအတွင်းမှာ နေရာယူနေ
ကြသည် ထင်သည်။ ။ အဖိုးတန်အလှမွေးထားသော မြက်ခင်းစိမ်းကော်
ဇောပေါ်၌ ကျင်းပထားသည့် အခမ်းအနား၌ မတွေ့ရ။

သို့ဆိုလျှင် ပြင်ပဆယ်ကျော်သက်လေးတွေရဲ့ ကြားမှာ အိုးလေဒီဖြစ်
နေသော ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ငေါင်းစင်းစင်းဖြစ်နေသည်။ ။ အဆ
န်းတော့မဟုတ်...။

ဒါတွေကို နောင်က ကြိုတင်မြင်ထား၊ တွက်ဆထားပြီးသား ဖြစ်ပုံရ
သည်။ ။ ဆက်တီဝိုင်းတစ်စုံကို ထောင့်ကျကျတရုတ်စကားပန်းပင်အော
က်မှာ စီစဉ်ပေးထားခြင်းဖြစ်မည်။ ကျွန်မအနေမခက်စေ၍ ဖြစ်မည်။

အဖြူရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ပြည့်စုံစွာ စတိုင်ကျကျ ဝတ်ဆ
င်ထားတဲ့ နောင်ဟာ တကယ့်ကို အိပ်မက်မင်းသားတစ်ပါးလို လူပုံအလ
ယ်မှာ ဝင့်ထည်ထင်ရှားနေတယ်။

သူကလေးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကိုငေးကြည့်ရင်း ကျွန်မရင်တွေတလှုပ်လှုပ်
ခုန်လာတယ်။

"ချစ်ခြင်းဟာ အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားနဲ့ မဆိုင်ဘူး ထင်တယ်"
ဟု မိမိကိုယ်မိမိ အားပေးနှစ်သိမ့်ရင်း နောင်ရောက်အလာကို စောင့်နေ

စဉ်မှာ ...

"နောင်"ကိုယ်တိုင် စားပွဲထိုးလုလင်များ နှင့် အတူ လင်ပန်းတစ်ချက် ကိုပါ ကူသယ်လာရင်း ကျွန်မဆီ ပြီးရွှင်စွာ ဦးတည်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ၊ ကျွန်မရင်ထဲ ကြည်ကြည်မွေ့မွေ့လေးကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

နောင် ကျွန်မကို အလေးအနက်ထားရှာသားပဲ။

"မမ ပျင်းနေပြီလား၊ နောင်ရဲ့ အထူးဧည့်တော်က မမတစ်ယောက် တည်း၊ ဒါကြောင့် .. နောင်ကိုယ်တိုင် မမအတွက် ကြိုတင်လုပ်ထားတဲ့ ရေခဲမုန့်ရယ်၊ သီးခြားဖုတ်ပေးတဲ့ ကိတ်ရယ် သွားယူလာတာ"

ကျွန်မပြုံးပြုံးလေးပဲ ကြည့်နေလိုက်သည်။ ။ နောင် လှုပ်ရှားမှုလေးတွေဟာ သွက်လက်မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ ။ ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားလေးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုဟာ ကျွန်မအတွက်စားပွဲထိုးလုလင်လေးလို လှုပ်ရှားပေးနေသည်။ ။ ကိုယ်တိုင်ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ပေးတဲ့ စားပွဲကလေးကိုကြည့်ပြီး...

"မမအကြိုက် ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲလေ၊ အိုဆာကာဆိုင်ကို အော်ဒါပေးမှာ ထားတာ၊ ဒန်ပေါက်ကြိုက်တဲ့ လူက ဒန်ပေါက်ပေါ့"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နောင်"

"ဘာကို ကျေးဇူးတင်တာလဲ မမ"

"နောင်ရဲ့ မမအပေါ်ကို ဂရုတစိုက် အလေးထားမှုကိုပါ"

"ဒါကတော့ နောင်က မမကို ချစ်နေတာကိုး၊ စားလေ မမ... ခေါက်ဆွဲပွဲသွားမယ်"

နောင်ကျေနပ်စေရန် ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲကို တစ်ပန်းကန်လုံးကုန်

အောင် စားပြလိုက်သည်။ ။

"ထပ်ထည့်ပါအုံး မမ"

"ကျေနပ်တော့နော်၊ မမက ညနေဘက်ကို များများ မစားတက်ဘူး၊ ဒီမှာ ဒိုမီနိုသောက်ရဦးမယ်လေ"

နောင်ကလည်း ကျွန်မနှင့် အတူ စားသောက်ရင်း များ ပြားလှစွာ သော ဧည့်သည် တွေကို ကျောခိုင်းထားလိုက်သည်။ ။

ဒါကို အချစ်မိုက်ရူးရဲအရွယ်မဟုတ်တဲ့ ကျွန်မက ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီး

..

"နောင် ဧည့်သည် တွေကို သွားဧည့်ခံလိုက်ဦးလေ"

နောင်က ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို ပြုံးဖြဖြ အမူအရာလေးနဲ့ ကြည့်နေသည်။ ။ ဘုရား... ကျွန်မရင်ထဲရှိ ကလီစာတွေ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားပြီလား။

ဒီအကြည့် ... ကောင်ချောလေးရဲ့ ဒီအကြည့်နဲ့ ဒီအပြုံးကို ကျွန်မအကြောက်ဆုံးပဲ။ ။

သို့သော် အကြောက်ဆုံးဆိုသော အဲဒီအကြည့်နဲ့ အပြုံးကိုမှ ကျွန်မက မြတ်နိုးတွယ်တာနေမိသည်။ ။ မကြာခဏလည်း အဲဒီအကြည့်လေးကို တောင်းဆိုနေမိ၏။ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီမျက်နှာလေးကိုပဲ တစ်မိနစ်တစ်မိနစ်ကြည့်ပြီး တစ်သက်တာထာဝရ ပိုင်ဆိုင်သွားချင်ခဲ့တာ ...။

"နောင်ရဲ့ အထူးဧည့်သည် ဟာ မမတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ၊ ကျန်တဲ့ ဧည့်သည် တွေက လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ဖိတ်ရိုးဖိတ်စဉ် ဝတ္တရားအရ ဖိတ်ထားရတဲ့ ဧည့်သည် တွေလေ၊ နောင်ဧည့်သည် မဟုတ်ဘူး ၊ မေမေတို့ သူတို့ ဖာသာကြည့်ဧည့်ခံလိမ့်မယ်"

"နောင်သူငယ်ချင်းတွေကကောကွယ် "

"အချင်းချင်းတွေ ဧည့်ခံကြလိမ့်မယ်ပေါ့၊ မတွေ့ဘူးလား၊ လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျနေတာပဲ"

နောင်ဆင်ခြေလေးတွေကိုပဲ ကျွန်မ ကျေနပ်စွာခံယူရင်း ဖြူစင်ဝင်း မွတ်သော အသားအရေပေါ်၌ ချနက်ကောင်အလား လွန်လူးနေသော်.. မျက်ခုံးနှစ်သွယ်၊ ထိုအောက်မှ သောက်ရှူးကြယ်ညီနောင်အလား လင်း လက်နေသည့် မျက်ဝန်းနက်ပြာပြာ၊ ပေါ်လွင်သောနှာတံ၊ ပီရိသော နှုတ် ခမ်းနီစွေးစွေး၊ တစ်ခါတစ်ရံ လှစ်ခနဲ ဝင်းတောက်လာသည့် သွားတက် ကလေးနှင့် အတူ ပါးပြင်ထက်က ပါးချိုင့်ကလေး၏ အပြုံး.. ဒါတွေကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးကြည့်နေရင်းပဲ ကျွန်မအရာရာကို မေ့လျော့ နေတက်သည် ။

ယောက်ျားတန်မဲ့ ချောလွန်းတဲ့ ကောင်ကလေးကို .. ကျွန်မ ရင်နဲ့ မ ဆန့်အောင် ချစ်မိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မဝန်ခံပါသည် ။ သို့သော် ကျွန်မ နှုတ်က ကောင်ချောလေးကို "ချစ်တယ်"လို့ ဖွင့်ဟဝန်ခံဖို့ ရာ ဝန်လေး နေခဲ့သည် ။ ကောင်ချောလေးနဲ့ ကျွန်မကြားမှာ တံတိုင်းတွေ အထပ်ထပ် ဝိခြားနားနေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မသိနေသည် ။

ပထမတံတိုင်း ..

အသက်အရွယ် ပိုင်းခြားမှု၊ နောင်က ကျွန်မထက် ငယ်နေခြင်း။

ဒုတိယတံတိုင်းက ဂုဏ်ပကာသန ပိုင်းခြားမှု။

နောင်မိဘများ သည် ကြီးကြီးတက်ချမ်းသာသော လူချမ်းသာစာရင်းဝင်တွေ၊ သမားတွေဆရာဝန်ကြီးတွေ။ ကျွန်မ၌ ဘာမှ မရှိ မုဆိုးမ မုန့်ဟင်းခါးသည် မိခင်ပင်လျှင် လွန်ခဲ့သော (၂)နှစ်ကျော်ခန့်

က တိမ်းပါးသွားခဲ့သည်။ ။

ရှားရှားပါးပါး ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ကျွန်မ၏ တအူထုံဆင်း ညီမလေး "ရှင်ထွေး"မှာ ဇာတိမြေတောင်ငူ ဆီစက်ပိုင်ရှင်တစ်ဦး၏ သားနှင့် အိမ်ထောင်ကျသွားခဲ့သဖြင့် ကျွန်မရှာဖွေသမျှကိုသာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သုံးရုံရှိသည်။ ။ တိတိကျကျဆိုရလျှင် တစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်နှာဘဝမျိုး ...။

"မမ.. ပေးလေ၊ နောင်အတွက်လက်ဆောင်"

ကျွန်မအတွေးစကို နောင်က ဖျက်လိုဖျက်ဆီးပြုသည်။ ။ ထိုဖျက်ဆီးမှုကို ကျွန်မက မကျေမနပ်စွာ ခံယူရင်း ...

"ဘာလဲကွ..၊ မင်းဖိတ်စာမှာ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခြင်း သည်းခံပါလို့ ပါတယ်လေကွာ၊ ဒါကြောင့် တို့ က ဘာလက်ဆောင်မှ ယူမလာဘူးလေကွယ်"

ကျွန်မက ညစ်ကျယ်ကျယ်လုပ်လိုက်သည်။ ။

နောင်က ...

"ဟာဗျာ၊ မမနော်၊ နောင်ကို အသည်းယားအောင်မလုပ်နဲ့ ၊ နောင်ကို မမ ဘာကတိပေးထားသလဲ၊ လူမှာ ကတိ မင်းမှာ သစ္စာတဲ့ ဗျ"

နောင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် အသေးအမွှားလေးတွေကအစ ဂရုစိုက်တက်တဲ့ ကျွန်မဟာ နောင်တောင်းဆိုထားတဲ့ ပရိပို့စ်အတွက် အဖြေကို နောင်မွေးနေ့မှာ မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးပါ့မယ်ဆိုသော မဟာကတိစကားကို ဘယ်မေ့ပျောက်ပစ်ပါ့မလဲ။

"အသက်ကကြီးပြီမဟုတ်လား နောင်၊ တို့ မေ့တတ်နေပြီ"

"မမနော် .. နောင်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်နဲ့ ဗျာ၊ ကျွန်တော် မမကို သိပ်ချစ်တာ မမသိပါတယ်။ မမရဲ့ စိမ်းကားမှုတွေကို ခံနိုင်ရည်စွမ်းအင် နောင်မှာ မရှိဘူး"

နောင်က ဖြုတ်ခနဲ ကြွေကျလာသော တရုတ်စကားပွင့်လေးကို စားပွဲပေါ်မှ ကောက်ယူပြီး ကျွန်မကို လှမ်းပေါက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ကျွန်မရဲ့ ညာဘက်ပခုံးစွန်းကို ထိမှန်သွားတယ်။ ဖွဖွကလေးမို့ ထိတယ်ဆိုရုံကလေးကို သိရုံကလေးပင်

သို့သော်...

"အာ .. နာလိုက်တာ နောင်ရယ်"

နောင်က မျက်လုံးလေးဝိုင်းစက်သွားပြီး

"ဟင် .. ဖွဖွလေးပါ၊ တကယ်နာသွားသလားဟင် "

ပျာပျာသလဲ ဟန်လေးက ရိုးသားအပြစ်ကင်းစင်နေသည် ။ ကျွန်မရဲ့ မျက်လုံးကိုကပဲ ချစ်သူဘာလုပ်လုပ် လှပဖြူစင်နေတယ်လို့ မြင်နေတယ် ထင်ပါရဲ့ ၊ နှစ်ခြိုက်နေမိတာ အမှန်ပဲ။

"နာတာပေါ့၊ တို့ ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို ပုတ်ခတ်သွားတာကိုး"

ကျွန်မရဲ့ အပြောအနုအရွှကလေးကို နောင်က သဘောကျသွားပြီး အပြီးလှလှလေးနဲ့ ကျွန်မမက်မောသော ပါးချိုင့်လေးများ ပေါ်အောင် ပြုံးပြလိုက်လျက် ...

"အသည်းနှလုံးက ပုတ်ခတ်ပြီးတော့ မမကို နောင်ကချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးလိုက်တော့လို့ လည်း သတိပေးလိုက်တယ် မှတ်လား"

"ကောင်ဆိုးလေးနော် "

ထိုစဉ် ကျွန်မနောက်နားဆီသို့ အသံဗလံတွေ ရောက်လာတယ်။ ထို အသံတွေထဲမှာ ကျွန်မနဲ့ ရင်းနှီးနေသော အသံတစ်သံပါလာတယ်။ ဘယ်သူ့အသံပါလိမ့်။

"ညီ ပျောက်ချက်သားကောင်းလို့ လိုက်ရှာနေတာ .. ညီက ဒီမှာ ကိုး ..."

"ဟုတ်ပဲ .. ညီ ဒီမှာ ခြေပုန်းခုတ်နေတာကိုး"

"မေမေရှာခိုင်းလို့ ရှာနေကျတာ ဒေါင်းတောက်နေပြီ၊ ဒီမှာ လာပုန်း နေတာကိုး "

နောင်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သားချင်းတစ်ယောက်၏ အသံတွေဖြစ်မည် ။ ကျောခိုင်းထားသော ကျွန်မက သူတို့ ကိုမမြင်ရ၊ နောင်ကတော့ မြင် တွေ့ပြီး ...

"အတော်ပဲကိုလတ်၊ ညီ မမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမယ်၊ မမက ညီအထူး ဧည့်သည် တော်မို့ ညီကအထူး ဧည့်ခံနေတာလေ၊ ပိတာနဲ့ ဇော်ကောင်း ကော ငါ့ရဲ့ မမပဲ"

ကျွန်မစားပွဲမှာ သူတို့ လာရပ်ကြသည် ။ ကျွန်မကတော့ ထိုင်လျက် အနေအထားနဲ့ ပဲသူတို့ ကို မော့အကြည့် ...

"ဟင် .. ရှင် .. ရှင် .. ရှင် ..အောင်"

သံသရာ စက်ဝန်း၏ လည်ပတ်မှုကို အံ့အားသင့်စွာနှင့် ကျွန်မရင်ဆိုင်လိုက်ရပြီ။

"မင်း .. မင်း .. လွန်း .. လွန်း"

အောင် ... ကျွန်မရဲ့ တစ်ချိန်ကအောင်ကို ကျွန်မရှေ့မှောက်မှာ မျက်

ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရလေပြီ။ နောင်က မသိနားမလည်ဟန်ပန် လေးနဲ့ ...

"ကိုလတ်နဲ့ မမက"

အောင်လတ်ဆိုသော လူတစ်ယောက်ကို နာကြည်းမုန်းတီးမှုဟာ ကျွန်မရဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရားတွေကိုပါ ဝါးမြိုပစ်လိုက်နိုင်စွမ်း ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်မှတ်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ...

"ညီ မင်းပြောတဲ့ မမဟာ သူလား"

"ဟုတ်တယ်လေ ကိုလတ်၊ မမ ... ညီမမလေ မလှဘူးလား၊ မမ ဒါ နှောင့် အစ်ကိုလတ်ပဲ မမတို့ ဘယ်တုန်းက .."

"တော်စမ်း ညီနောင်၊ မင်းဟာ အောင်လတ်ညီမှန်းသာ ငါစောစီးစွာ သိခဲ့ရင် မင်းကို ငါ့ဘဝထဲဝင်လာဖို့ နေနေသာသာ ရင်းနှီးမှုတောင်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ တော်ပြီ .. ငါသွားမယ်"

ကျွန်မရဲ့ တစ်ဇွတ်ထိုးနိုင်မှု၊ ကမူးရှူးထိုးနိုင်မှုတွေဟာ.. ကျွန်မဘဝ ကို ဒုက္ခပေးခဲ့ပေါင်းများ လှပြီ မှန်သော်လည်း ပေါက်ကွဲလွယ်တဲ့ ကျွန်မ ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်တော့။

အောင်လတ်ဆိုတာ ကျွန်မအင်မတန် နာကြည်းမုန်းတီးခဲ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုသာ မြင်တွေ့ပြီး ရှောင်ထွက်ဖို့ လှည့်အထွက် ...

"မမ .. မမ .. မဆိုင်ဘူးလေ.."

နောင်က ကျွန်မလက်မောင်းကိုဆွဲကာ ဟန့်တားဖို့ ကြိုးစားတယ်ဆို ရင်ပဲ ...

"မမ .. နောင်ကိုခွဲမသွားရဘူး"

"ဖယ်စမ်း"

"မရဘူး ... အောင်ကအောင်၊ နောင်ကနောင်ပဲ"

"ဖယ်လို့ ပြောနေတယ်နော်"

"နေပါဦးလွန်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြရအောင်လား"

ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားကို အင်မတန် အသွားထက်သော
စားတစ်ချောင်းနှင့် မွန်းလိုက်သည့် အလား ကျွန်မခံစားလိုက်ရသည်။ ။
မျက်လုံးမီးဝင်းဝင်းတောက်ကာ ...

"အေးအေးဆေးဆေး .. ဟုတ်လား အောင်လတ်၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မကြား
မှာ ဘာစကားမှ မရှိတော့သလို ... ရှင်ညီဖြစ်နေတဲ့ နောင်နဲ့ ကျွန်မကြား
မှာ လည်း ဘာမှ မရှိတော့ ..."

"ဟာ .. မမ၊ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလေ ... နောင် မမကို"

နောင်က အရူးအမူး သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ကျွန်မကို ဆွဲဖက်တားဆီး
ဖို့ ကြိုးစားတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်မရဲ့ ဘယ်လက်ဟာ မြောက်တက်သွားပြီး
နောင်ပါးပြင်ထက်ကို ကျရောက်သွားသည်။ ။

"ဖြန်း"

"မမ"

"နင့်ကိုလည်း ငါမုန်းတယ်"

နောင်ဟာ ချာခနဲ လည်ထွက်သွားသော ခေါင်းကို ပြန်အမတ်မှာ ...

ကျောက်ဆစ်ရုပ်လို အံ့အားသင့်တွေဝေ ကျန်ရစ်ခဲ့စဉ်မှာ ပဲ
ကျွန်မခြေလှမ်းတို့ သည် ပရိသတ်ကြားက ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း

ဖောက်ထွက်သွားမှန်း မသိလိုက်။

သို့သော် ကျွန်မရဲ့ ကားပေါ်မှာ တော့ ကျွန်မရောက်ခဲ့ပြီဟု သတိရှိစွာ
သိလိုက်ရသည် ။

အခန်း(၂)

စိတ်နဲ့ ခန္ဓာ ဒွန်တွဲရှိမနေသောအခြေအနေမျိုး၌ ကားမောင်းရန် မသင့်တော်မှန်းသိသဖြင့် ကားကိုအင်းလျားလမ်းရှိ စိန်ဩဂတ်စတင်းဘုရားကျောင်း၏ ရှေ့နားမကျတကျတွင် ရပ်ထားလိုက်သည်။ ။

စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စေရန် ကြိုးစားရင်း နာကြည်းစိတ်နှင့် အမုန်းတရားတို့ ကို နှိမ်နင်းလိုက်သည်။ ။ အောင်လတ်..နောင်ဟာ ဒင်း၏ ညီဖြစ်နေရခြင်းကိုက နောင့်အတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျလေပြီ။နောင်....

သူကလေး ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာပါလိမ့်၊ ကြည့်စမ်း မိမိ၏ ဘယ်လက်ဝါးတစ်ခုလုံး ထူပူနေပါလား၊ ဒီလက်ဝါးနဲ့ နောင့်ကို ရိုက်မိလေခြင်း၊ လက်ကိုဖြန့်ပြီး စီယာတိုင်ကို တဖြန်းဖြန်းရိုက်လိုက်မိသည်။ ။

ဘာဖြစ်၍ များ သွေးအေးအေးနှင့် မပြောခဲ့ရသနည်း။ တကယ်ဆို အောင်လတ်ကို သွေးအေးအေးနှင့် ရင်ဆိုင်ပြလိုက်ရသည် ။ အရွဲ့တိုက်ပြလိုက်ရမှာ .. ယခုတော့ မဆီမဆိုင် သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် သူ့ဘဝထဲက ပျောက်ဆုံးသွားမှာ စိုးသည့် အလား ဖြစ်နေရှာသောနောင့်ကို ဒုက္ခပေးမိသလို ဖြစ်သွားပါလားဟူသောအသိက ရင်ကို ပွင့်ထွက်မတတ် နာကျင်စေလေပြီ။

ဝေးကွာခြင်းနောက်ကွယ်က ကပ်ငြိပါလာတတ်သော ဒုက္ခဝေဒနာ

အပူမီး၏ နှိပ်စက်မှုကို ကျွန်မစတင်ခံစားရလေပြီ။ စိတ်ကို ငြိမ်သက်စေရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သတိတရားကိုတော့ ကျွန်မပြန်လည် ဖမ်းယူနိုင်ပြီဖြစ်၍ ကားကိုပြန်မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

နောင်သည် လည်းကောင်း၊ အောင်သည် လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့ ၏ မိဘများ သည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်မထံသို့ အနှေးနှင့် အမြန်ဆိုသကဲ့သို့ ရောက်လာကြလိမ့်မည်ကို ကျွန်မ တတ်အပ်သေချာစွာ ယုံကြည်မိသည်။ ။

မှန်တစ်ချပ်လိုပင် သူတို့ အပေါ်၌ မူတည်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ကျွန်မချရပေလိမ့်မည်။ သူပြုံးလျှင်ကိုယ်ပြုံး..သူမဲ့လျှင် ကိုယ်မဲ့ရပေမည်။ ကျွန်မအိမ်ရောက်တော့ ...

ကျွန်မနဲ့ အတူ တောက်လျှောက်ပင် အဖော်ပြုပေးနေသော ဆွေမျိုး နီးစပ်တော်သည့် ဒေါ်ဒေါင်းက

"မိန်းကလေးရယ် ဖုန်းလာတာ နှစ်ခါရှိပြီ"

"ဘယ်ကလဲ"

"အောင်လတ်တဲ့ "

ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒင်းနှင့် ပတ်သက်၍ .. ကျွန်မနှလုံးသားတို့ သည် ပူနွေးနေတတ်မှန်း ကျွန်မယနေ့မှ သိရှိလိုက်ရသည်။ ။

"ဘာဆက်ပြောသေးသလဲ"

"အရေးကြီးလို့ ပါတဲ့ ပြန်ဆက်မယ်ပြောတယ်"

ပြန်ဆက်မည်ဆိုတော့ သူ့ဖုန်းကို စောင့်ရမည်လား။ သွေးအေးစွာ ရင်ဆိုင်မည်ဆို၊ သူ့ကြောင့် မိမိနှလုံးသားတို့ မွေ့ကြေပျက်စီးသွားခဲ့ဖူးသ

ည် ။

မိမိဘဝ လှိုင်းကယက်ထသွားခဲ့ဖူးသည် ။ စီးကရက်ထုတ်ကာ မီးညှိ
ဖွာရှိုက်လိုက်သောလက်သည် တဆတ်ဆတ်တုန်ရီနေပါလား။ လှုပ်ကု
လားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်ရင်း တယ်လီဖုန်းကို ခပ်စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်နေမိသ
ည် ။

ဒေါ်ဒေါင်းက တံခါးကိုသော့ခတ်ပြီး။

"ဒေါ်ဒေါင်းသွားအိပ်တော့မယ် မိန်းကလေး"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဒေါ်ဒေါင်းကို ဟုတ်ကဲ့ တစ်ခွန်းတည်း တုံ့ပြန်လိုက်သည့် တိုင်အော
င် မိမိအသွင်သည် ကျောက်ဆစ်ရုပ်ပမာ ငြိမ်သက်နေမိသည် ။

အောင်ကဘာအတွက် ဖုန်းဆက်ရသနည်း။ သူ့အမှားအတွက် သူ
တောင်းပန်မလို့ လား။ သူ့ကိုယ်သူ မှားသည် ဟု မယူဆထားသော လူ
တစ်ယောက်က သူ့အမှားဟု ဆိုကာ တောင်းပန်လိမ့်မည်မဟုတ်။

ဒါဖြင့် ဘာအတွက်ဆက်ရသနည်း။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကုန်သွားပြီး
နောက်တစ်လိပ်မီးညှိချိန်၌ တယ်လီဖုန်းခေါ်သံထွက်ပေါ်လာသည် ။ ဘ
ယ်လက်ဖြင့် ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ပြီး ညာလက်က စီးကရက်ကိုကိုင်ကာ
တရှိုက်ဖွာလိုက်သည် ။

"ရှင်လွန်းပြောနေပါတယ်"

"လွန်း.. အောင်ပါ၊ အောင့်ကိုနာကြည်းမုန်းတီးတာတွေ ခဏဘေးဖ
ယ်ထားပြီး ညီအတွက် စဉ်းစားပေးဖို့ ပါ"

မဲ့ပြီးပြီးလိုက်မိသည် ။

"မဟုတ်သေးဘူး လွန်း"

"ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကိုလွန်းလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ဦးအောင်လတ်၊ ကျွန်မ နာမည် ရှင်လွန်းပါ"

"ကောင်းပါပြီ ဒေါ်ရှင်လွန်း၊ ခုညီ ဒေါ်ရှင်လွန်းနောက်ကိုအလိုက်မှာ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး အရေးပေါ်ကိုတင်လိုက်ရပါတယ်"

"ဟင်"

ကျွန်မညာလက်ကြားက စီးကရက်ပြုတ်ကျသွားလေပြီ။ ခန္ဓာကိုယ် သည် လှုပ်ကုလားထိုင်ပေါ် ယိမ်းနွဲ့ပြီး ဇိမ်နဲ့ မနေနိုင်တော့ပဲ မတ်သွား လေသည်။ ။

ကျွန်မစိတ်တို့ သည် အေးဆေးမနေနိုင်ဘဲ ပြန်လည်ဆူပွက် လာလေ သည်။ ။ စိုးရိမ်ပူပန်မှုက ငယ်ထိပ်သို့ရောက်ကာ သွေးလှည့်ပတ်မှုနှုန်းက မြန်ဆန် လာပြီ။

"စိုး ... စိုးရိမ်ရသလား"

"ဖစ်(စ်)တီးပါစင့်ပဲ"

"ဘုရား ..ဘုရား.."

"ညီအတွက် နောက်ဆုံးအချိန် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မယ်၊ အခု တော့ ခွဲခန်းထဲမှာ ၊ မိုးလင်းလာရင်တော့ ခင်ဗျားလာတွေ့နိုင်ပါတယ်၊ ညီ ခင်ဗျားကိုပဲ တမ်းတနေမယ်ဆိုတာကို အားလုံးက နားလည်နေကြ တဲ့ အတွက် အကြောင်းကြားတာပါ"

အေးစက်နေသောအသိတရားတို့ မီးဟု န်းဟု န်းတောက်လောင် လာလေပြီ။ ဖြစ်ရလေ ချာတိတ်ရယ်။ နောင် ...

ဒီကောင်လေးအပေါ် ချစ်မိသောစိတ်ကို အောင်နှင့် အစားထိုးချိန်စ က်ကြည့်မိသည်။ ။

"ဟယ်လို .. ဒေါ်ရှင်လွန်း"

"ကျွန်မ နားထောင်နေပါတယ် ဦးအောင်လတ်၊ နောင့် အတွက် အ ကောင်းဆုံးသော အဖြေတစ်ခုခုကို ကျွန်မစဉ်းစား ဆုံးဖြတ်မှာ ပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ရှင်လွန်း မေတ္တာအရေးအခင်းတစ်ခုမှာ ကိုယ်မမှားခဲ့ဘူး ဒေါ်ရှင်လွန်း၊ ဒီအတွက်တော့ မင်းကို ကိုယ်တောင်းပန် မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရှင်းပြစရာတွေပဲ ရှိနေတယ်"

ခံပြင်းစရာကောင်းသော စကားအတွက် ကျွန်မသွေးအေးစွာ တုံ့ပြန် လိုက်နိုင်ပြီ။

"ကောင်းပြီလေ မေတ္တာအရေးအခင်းမှာ ရှင်မမှားမှန်းသိသလို ကျွန် မလည်း မမှားခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ..."

"ဒါပေမဲ့ကိုယ်နဲ့ မင်းပြဿနာမှာ ညီနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ဆိုတာတော့ မင်းနားလည်သင့်တယ်နော်"

"ဒါပေါ့ ... ဦးအောင်လတ်ရယ်၊ ကျွန်မက ထိုက်တန်တဲ့ လျော်ကြေး တစ်ခုကို ရယူမှာ ပါ၊ ဒါပဲနော် ကျွန်မအိပ်ချိန်ဖြစ်နေပြီ"

မချိပြီးနှင့် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်သည်။ ။ စီးကရက်သောက်ရ န် အာသီသဖြစ်ပေါ်လာတော့မှ ကြမ်းပြင်ထက်ပြုတ်ကျနေသော စီးကရ က်ကို သတိရကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

အငွေ့သေနေလေပြီ။ နှလုံးသား၌ ဂယက်ရိုက်ကျန်ခဲ့သော အချစ်မီး ကတော့ စီးကရက်မီးကဲ့သို့ လွယ်လင့်တကူ ငြိမ်းသွားလိမ့်မည် မဟုတ် ချေ။ အောင့်အပေါ် နာကြည်းမုန်းတီးစိတ်နှင့် နောင့်အပေါ် ချစ်ခြင်းမြဲ

တံနိုးစိတ်တို့ ဒွန်တွဲမှုတွင် ဘာကို အနိုင်ပေးရမည်နည်း။

အခန်း(၃)

အောင့်ကိုဘာကြောင့် နာကြည်းမုန်းတီးရတာလဲ။ လွန်ခဲ့သော ဆယ့် ငါးနှစ်ဟူသော အတိတ်လွင်ပြင်သို့ သမင်လည်ပြန် ကြည့်မိသည် ။
အောင် ...

သီရိဆောင်မှ ဥပဒေကျောင်းသူ ရှင်လွန်း၏ အလှူဂုဏ်သတင်းက မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆို ပွဲနေ့ကတည်းက သင်းပျံ့ခဲ့လေသည် ။

အောင်လတ်တို့ ဆေးတက္ကသိုလ်တိုင်အောင် ပန်းသတင်း လေညင်း ဆောင်လေသည် မို့ အောင်လတ်တို့ ပျားပိတုန်းအုပ်စု ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသို လ်ဆီသို့ ချောင်းပေါက်ကြလေသည် ။

ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိ ဆိုသလို ရှင်လွန်းအတွက် အချစ်အတွက် နေရာမပေးမိစေရန် နှလုံးတံခါးကိုပိတ်၍ တိတ်တိတ်ကလေး နေခဲ့မိသ ည် ။ သို့တိုင်အောင် ...

တစ်မြို့တည်းဖြစ်၊ နှစ်ကြီးမမလေးဖြစ်သော မမဌေးကြောင့် အောင် နှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ရလေသည် ။ ဦးချစ်ဆိုင်လေး၌ လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း အဆောင်မှ ထည့်ယူလာသော ထမင်းဘူးလေးကို ဖွင့်စား တတ်သော ကျွန်မနှင့် ငယ်ထွေးထံသို့ မမဌေးနှင့် အတူ မျက်နှာစိမ်း ယောက်ျားသုံးဦး ရောက်လာခဲ့သည် ။

"ရှင်လွန်းရေ မမတို့ ထိုင်မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့" ဟူသော စကားကလွဲ၍ ပိုမပြောမိခဲ့ပါချေ။

အမြဲလိုလို အမြဲတမ်းပြည့်နေတက်သော ဆိုင်ဖြစ်၍ လည်း တစ်စားပွဲကို နှစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီး၍ မသင့်တော်ပေ။ ခပ်ညံ့ညံ့ အဆောင်ထမင်းဟင်းကို ဆောင်းထည့်လာသော ဝက်သားဗလာချောင်ကြော်နှင့် ပူးတွဲစား၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်တစ်ပွဲမှာ လက်ဖက်ရည်ကို ဟင်းချိုလုပ်သောက်တက်သော မိမိကိုအောင်က အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်ကာ ဂရုဏာသက်နေစဉ်မှာ ပင် ...

"ရှင်လွန်း သူက မမဌေးမောင်ဝမ်းကွဲသီဟတဲ့ ၊ သူကတော့ဇော်မိုး၊ သူက အောင်လတ်တဲ့ ... သူငယ်ချင်းတွေလေ အမ်(မ်)စီဝမ်းကပဲ။ မောင်လေးတို့ မှတ်ထား .. သူက ရှင်လွန်း၊ သူက ငယ်ထွေး၊ မမတို့ သီရိဆောင်ကပဲ၊ အခန်းနှစ်ဆယ့်ခုနှစ်မှာ နေတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ .. တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ပေးပါ။ အဆောင်လည်း လာခွင့်ပေးနော်"

သီဟက အာအချောင်ဆုံးဖြစ်သည် ။ အောင်က အေးဆေးသည် ။ ရှက်တက်ပုံလည်း ရသည် ။ အပြုံးနှင့် သာတုံ့ပြန်ပြီး၊ မကြာခဏခိုးကြည့်တတ်သောမျက်ဝန်းများ ဆုံမိကြသောအခါ "ဟက်ခနဲ" ရှက်ရယ်ရယ်တတ်သည် ။ ညီညာသော သွားတက်ကလေးများကြောင့် အောင့်အလှသည် ချစ်စရာကောင်းလှသည် ။

အောင့်မျက်နှာသည် ရိုးသားမှုရှိသော မျက်နှာအဖြစ် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကျွန်မက ထင်ကြေးဖြင့် မှတ်ချခဲ့မိသည် ။

"ရှင်လွန်းက တောင်ငူကဆို"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"မိဘတွေကကော ဝန်ထမ်းပဲလား"

ရိုးသားခြင်းကို ကျွန်မဂုဏ်ယူတတ်အောင် မိဘက
သွန်သင်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မက အမှန်အတိုင်းပင် ...

"ဖေဖေဆုံးသွားတာ ငါးနှစ်ရှိပါပြီ၊ ကျွန်မအမေက မုဆိုးမဘဝနဲ့ ပဲ
တောင်ငူဈေးထဲမှာ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းကျွေးပါတယ်"

"ဪ"

အောင်မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ ကရုဏာရိပ်တစ်ခုကို ထပ်မံတွေ့ရှိလိုက်ပြ
န်သည်။ ။

"ကျွန်မတို့ ညီအစ်မလည်း မိခင်ကိုကူပြီး ကျောင်းအားချိန်မှ ဝိုင်းလှ
ပံ့ပြီး ပညာသင်စရိတ်ကို စုကြရတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ရှင်တို့ စရိ
တ်ကို ကျွန်မရှင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး နော်"

ကျွန်မရဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဆိုမှုကို ငယ်ထွေးက ရှက်ဟန်တူတ
ယ်၊ လှမ်းဆိတ်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်မက ငယ်ထွေးကို ပြန်ဆိတ်လိုက်သ
ည်။ ။ မရှိတာကို ဟန်ဆောင်နေစရာမလိုဘူးဟု ကျွန်မထင်သည်။ ။ ငယ်
ထွေးက ထိုသို့မဟုတ်၊ ဆင်းရဲတာကို ရှက်စရာဟု ထင်သည်။ ။ ကျွန်မသူ
ကို မကြိုက်တာ ထိုတစ်ချက်ပဲ ရှိသည်။ ။

"ငယ်ထွေး မိဘတွေကတော့ ကျောင်းဆရာ ဆရာမတွေပဲ၊
ဥယျာဉ်ခြံတွေဘာတွေရှိတော့ ကျောင်းထားနိုင်တာပေါ့လေ ရှင်တို့ က
ကော"

"ကိုင်း မမဌေးက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လိုင်ဗရီသွားစရာရှိတယ်၊ မင်း
တို့ ချင်းရင်းနှီးသွားကြပြီဆိုတော့ စကားပြောနေရစ်ကြတော့"

"ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချမမဌေး၊ မမညီမတွေကို ကောင်းကောင်း စောင့်

ရှောက်လိုက်ပါမယ်"

သီဟကပြောပြီး စားချင်တာတွေမှာ လေသည်။ ။

"အာလူးကတ်သလစ်ကြော်ပါမှာ လေ၊ ရှင်လွန်းတို့ ထမင်းနဲ့ စားရတာပေါ့"

အောင်က အလိုက်တသိပြောခဲ့တာကို ကျွန်မအမှတ်ရမိတယ်၊ အောင်နဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် ကျွန်မမှာ မေ့စရာ မရှိခဲ့ချေ။

"အာလူးကတ်သလစ်ကြော်ကို ကျွန်မကြိုက်တယ်၊ ဒီနေ့အဆောင်ဟင်းက အာလူးပါနေလို့ မမှာ တော့တာ"

"အဆောင်ဟင်းကို မစားနဲ့ ပေါ့"

"အလဟဿ ဖြစ်သွားတာကိုမှ ကျွန်မမကြိုက်ဘဲ"

"အလဟဿမဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တို့ ကူစားပေးမယ် ဖြစ်မလား"

"ဖြစ်ပါတယ် အဆောင်ထမင်းဟင်းစားနိုင်မယ်ဆိုရင်ပေါ့"

မှတ်မှတ်ရရပါပဲ၊ အောင်တို့ သည် ကျွန်မတို့ ထမင်းဟင်းများကို တစ်လုတ်ထက်ပိုမစားနိုင်ခဲ့ချေ။ ထိုအထဲ အောင်ကသာ ကြိတ်မှတ်၍ နှစ်လုတ်သုံးလုတ်စားခဲ့သည်။ ။

သုံးယောက်စလုံးချမ်းသာကြွယ်ဝသော အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဆင်းသက်လာကြောင်းကို မမေးဘဲသိသာနေလေပြီ။ အောင်က မိတ်ဆွေဟု အထိမ်းအမှတ်ဟု ဆိုကာ ကုန်ကျစရိတ်ဟူသမျှ ရှင်းလင်းသွားခြင်းကို ကျွန်မလက်ခံချင်ပေမယ့် လက်ခံလိုက်ရလေသည်။ ။

"အတို့အလှည့်ဆိုတာ လက်ခံမယ် ဆိုရင်တော့ .. ကိုအောင်လတ် ကျွန်မတို့ အတွက်ပါရှင်းတာကို လက်ခံမယ်.. ဟူသော စကားကိုတော့ ချ

ည်နှောင်ဖြစ်အောင် ချည်နှောင်လိုက်မိလေသည်။"

ထိုညက ကျွန်မတို့ အဆောင်ရှေ့သို့လာကာ ...

"သီရိဆောင်မှ သူငယ်ချင်းအသစ်မလေးများ အတွက် အမ်စီမှ အပေါင်းအသင်းတစ်ခုက မိတ်ဆက်အမှတ်တရအဖြစ်သီချင်းများ နဲ့ ဖျော်ဖြေပါမယ်၊ သက်ဆိုင်သူမမတို့ နားသောတဆင်ပေးပါခင်ဗျား"

သီဟအသံကို ကျွန်မအလိုလို ကျက်မိနေပြီ၊ မီးပိတ်ပြီးချောင်းကြည့် လိုက်တော့ ထင်သည့် အတိုင်းပင် ...ဓာတ်တိုင်အောက်မှာ အောင်တို့ အုပ်စုကို တွေ့ရသည်။ သုံးယောက်တည်းမဟုတ်တော့ ခြောက်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

အောင်ကဂီတာတီးသည် ၊ ဇော်မိုးကဆိုပြီး ကျန်သူငယ်ချင်းများက စည်းချက် လိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်က ခေတ်စားခဲ့သော စိုင်းထီးဆိုင်၏ မောင့်လပြည့်ဝန်း၊ ဘီးနံပါတ်၊ အိုကေသုညတစ်နှစ်လေး၊ ယုဇနပင်နဲ့ ဖဲကြိုးဝါ အစရှိသော သီချင်းများ ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မနဲ့

အခန်းပေါ်ငယ်ထွေးက...

"ရွှေစွန်ညိုတော့ဝဲနေပြီရှင်လွန်း ဘယ်သူကမယ်ထွေး၊ ဘယ်သူက ရွှေစွန်ညိုဖြစ်မယ်ဆိုတာကို ပိတ်ကားပေါ် ဆက်လက်ရှုစားရမှာ ဝဲ"

ကျွန်မက တုံ့ပြန်မပြောပဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလိုက်သည်။

မိန်းမသားတွေ၌ သင်စရာမလိုသော အတတ်ပညာတွေ တစ်ခုရှိသည်။ ထိုပညာထဲတွင် ဘယ်သူက မိမိအား စိတ်ဝင်စားကြောင်းကို အလိုအလျောက်သိရှိနေသော ပညာပင်ဖြစ်သည်။ ထိုပညာသည် လွဲခဲ့သည်။

အောင်လတ် နောက်တစ်ချိန်ကျွန်မ၏ အောင်ဖြစ်လာမည့် အောင်သည် ကျွန်မအပေါ် ကျန်ယောက်ျားများ ထက် စိတ်ဝင်စားမှုပိုမိုကြောင်း ကျွန်မသာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်နေသည်။ ။

"ကိုင်း...အတုံ့အလှည့်တဲ့ ငယ်ထွေးရေ၊ ဂိုရမ်းကိုတိုးတိုးတိတ်တိတ်နဲ့ တောင်ငူဖိုးဆန်းပဲလှော်နဲ့ ငှက်ပျောခြောက်ထုပ် ပို့ခိုင်းလိုက်ရအောင်။"

ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဟူသော အရွယ်သည် တကယ့်မနူးမနပ်အရွယ်ပါပဲ။ လောကကြီးကို စိန်ခေါ်တာလက်တည့်စမ်းချင်သော အရွယ်ဖြစ်၍ ဂိုရမ်းရှိရာသို့ တိတ်တိတ်ခိုးဆင်းပြီး လက်ဆောင်ပို့ခိုင်းသည်။ ။

ထိုသို့ပို့ခိုင်းလိုက်မှ နောက်နေ့အဆောင်မှူး၏ ခေါ်ကျိန်းမှုကို ခံလိုက်ရသည့် အဖြစ်။

"လေကုန်မှာ စိုး၍ တောင်ငူသူမ မမဓာတုကလျာက ဖိုးဆန်းပဲကြီးလှော်နှင့် ငှက်ပျောခြောက်ထုပ်နဲ့ အာဟာရဖြည့်တင်းပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးဥပကာရ အထူးတင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါတယ် ခင်ဗျား"တဲ့ ...။

သီဟ၏ အာချောင်မှုကြောင့် တောင်ငူသူဖြစ်သော ရှင်လွန်းနှင့် ငယ်ထွေးတို့ ၏ လက်ချက်ဆိုတာ မီးထွန်းရှာစရာမလိုပဲ သိသွားကြလေသည်။ ။

"စေတနာနဲ့ လည်း ပေးရသေးတယ်၊ ဝေဒနာဖြစ်သွားတယ်..တော်ပြီ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ပို့မပေးတော့ဘူး"ဟု ကျွန်မထက်ဦးအောင် ငယ်ထွေးက ကျိန်းဝါးခဲ့လေရာ သီဟက ဟဲဟဲရယ်မောရင်း...

"ဖိုးဆန်းပဲလှော်ကျွတ်ကျွတ်ရွရွလေး အရမ်းကြိုက်သွားပြီ၊ နောက်ဆိုရင် ဘာမှ ဖော်ကောင်မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့လာဆိုတိုင်း ပို့ပေးပါနော်"

"ဒီအတိုင်းဆို ဝီပါလိုက် လှောင်ထားပေးရမလိုတောင်ဖြစ်နေပြီ"

ထိုနေ့မှ အစပြု၍ ငယ်ထွေးနှင့် သီဟသည် ရင်းနှီးမှုပိုသွားခဲ့သလို အောင်နှင့် ကျွန်မသည် လည်း အပြီးချင်းဖလှယ်မိရာမှ သူတကာထက်တော့ အောင့်ကို သီးခြားအသိအမှတ်ပြုထားလိုက်မိသည် မှာ အမှန်ပင်။
